

Kun kaikki muu on kadonnut, toivo jää

Toivo ei ole vain tunne – se on tekoja, sanoja ja kohtauksia. Se on uskoa siihen, että jokainen ansaitsee uuden mahdollisuuden.

A-klinikkasäätiö täyttää tänä vuonna 70 vuotta. Seitsemän vuosikymmentä olemme tehneet työtä toivon, inhimillisyyden ja retkahdusten parissa. Päihderiippuvuus voi viedä ihmiseltä kaiken, mutta koskaan ei ole liian myöhäistä löytää uusi suunta. Toivo ei ole naivia optimismia, vaan sitä, että näemme ihmisen riippuvuuden takana ja uskomme muutoksen mahdollisuuteen – silloinkin, kun hän ei siihen itse vielä pysty.

Toivo syntyy pienistä asioista, vaikka tuntuu joskus saavuttamattomalta

Olen työssäni nähnyt, miten toivo syntyy joskus hämmästyttävän pienistä asioista. Se voi olla hetki, jolloin joku uskaltaa ensimmäistä kertaa pitkään aikaan ajatella: ehkä minäkin voin muuttua. Se voi olla myötätuntoinen katse, lämmin kahvikuppi tai pelkästään se, että joku pysähtyy kuuntelemaan. Päihdetyössä toivo ei ole vain kaunis ajatus – se on konkreettinen voima, joka kantaa eteenpäin niin asiakkaita kuin meitä työntekijöitäkin.

Päihderiippuvuus on sairaus, joka voi viedä ihmiseltä kaiken – terveyden, ihmissuhteet, kodin ja lopulta myös uskon siihen, että elämä voisi vielä muuttua paremmaksi. Moni, jonka kohtaan työssäni, on käynyt ääri rajoilla. Yritykset lopettaa ovat epäonnistuneet, pettymykset kasautuneet, ja maailma tuntuu kääntäneen selkensä. Kun ihminen elää näin syvässä varjossa, toivo voi tuntua kaukaiselta ja saavuttamattomalta.

Mutta vaikka kaikki muu olisi mennyt, toivo voi silti löytyä. Se voi syttyä pienestä: hyväksyvistä kohtaamisesta, vertaistuen sanoista tai ensimmäisestä päihdeettömästä päivästä. Toivo ei tarkoita, että tie olisi helppo, mutta se antaa suunnan. Se on valo, joka näyttää, ettei ole liian myöhäistä yrittää uudelleen.

Toivo on tekoja, sanoja ja kohtauksia

Meille päihdetyöntekijöille toivo on enemmän kuin ajatus – se on tapa kohdata. Se tarkoittaa, että jokainen ihminen nähdään ensisijaisesti ihmisenä, ei riippuvuuden määrittelemänä. Se on

myös sitoumus: olla läsnä, kuunnella, tukea ja auttaa löytämään reittejä eteenpäin. Toivo ei ole lupaus nopeasta muutoksesta, mutta se on lupaus siitä, ettei kukaan ole yksin.

Toivo näkyy myös yhteiskunnan tasolla. Se tarkoittaa, ettei päihderiippuvaisia hylätä tai leimata, vaan heille tarjotaan mahdollisuus kuulua joukkoon. Se tarkoittaa, että näemme ihmiset heidän tarinansa takana ja uskomme siihen, että jokaisella on oikeus parempaan elämään.

Lopulta toivo ei ole vain tunne – se on tekoja, sanoja ja kohtauksia. Se on uskoa siihen, että jokainen ansaitsee uuden mahdollisuuden. Se muistuttaa meitä siitä, että vaikeimmatkin tilanteet voivat muuttua, ja että jokainen päivä voi olla alku jollekin paremmalle. ■

Teksti: Annuska Dal Maso
kohtaavan työn päällikkö
A-klinikkasäätiö
Kuva: A-klinikkasäätiö

